

‘Raar’ is soms iets wat iemand nodig heeft

Fokkelien Monderman is ok-verpleegkundige bij ziekenhuis Nij Smellinghe

Samenzweerderig vertelt hij dat ze denken dat alzheimer aan zijn deur heeft geklopt

Het was een onfortuinlijke val: gestruikeld over het vloerkleedje. „Het gaat veel vaker wél goed dan niet”, sprak hij, een oudere man die al heel wat van het leven heeft gezien, met een glimlach. Er was veel pijn geweest, gaf hij grootmoedig toe. Maar de ambulancebroeders hadden goed voor hem gezorgd.

In het ziekenhuis begonnen de onderzoeken. De verpleging trok al het mogelijke uit de kast, waarbij leeftijd, andere medicatie en kiezen tussen verschillende kwaden werden meegewogen. Maar de pijn écht onder controle krijgen, dat lukte maar matig. Na een lange nacht was hij moe.

De anesthesiologen gingen in consult. Er zou een PENG-blokkade geplaatst worden. Tijdens zo’n behandeling wordt er lokaal verdovende vloeistof in het zenuwnetwerk van de heup gespoten. De behandeling is ter overbrugging naar een operatie of als een operatie niet mogelijk is. Na de procedure werd de pijn al snel minder.

Terwijl de pijnstillers zijn werk doet, merk ik ontspanning bij meneer. Ik vraag hem hoe hij het rooit thuis. Er komt een grijns. „Ze zeggen dat ik niet goed voor mezelf zorg, en misschien is dat zo. Dat ik niet op tijd eet en drink, dat ik zo alleen verpieter.”

Als ik vraag of hij dat ook vindt, moet hij even nadenken. „Het is een beetje waar”, zegt hij dan. Dat hij vaak voor het raam zit, zwaaiend naar de mensen die voorbijlopen. Dat hij overdag veel slaapt en weinig energie heeft. Dus ja, eten koken schiet er vaak bij in. Koffie en thee ook.

Dat het huis ’s avonds zo donker is. Dat hij, sinds zijn vrouw er niet meer is, de stilte hoort wegtikken.

Dan buigt hij zich naar me toe. Samenzweerderig vertelt hij dat ze denken dat alzheimer aan zijn deur heeft geklopt. Ik ben even stil.

„En u?”, vraag ik. „Wat denkt u?”

Hij leunt achterover, bijna berustend. Er komt weer een glimlach op zijn gezicht. „Ik weet al lang dat ik de namen van de mensen die voorbijlopen niet zo goed meer weet. De naam en het adres op mijn wandelstok zijn niet alleen voor als ik de stok ergens laat liggen, het is ook voor mij. Maar het is niet erg. Als ik slaap, droom ik vaak over vroeger. Over haar en ons gezin. Gelukkige tijden. En soms, als ik wakker word, denk ik nog een poosje dat ze er straks vast weer aankomt. Dit vindt u vast raar, zuster.”

Ik ben even stil en doe dan een kansloze poging tot een grap. „Na 28 jaar verpleging vind ik niets meer raar!”

Als verpleegkundigen proberen we vaak zaken te verbeteren. Maar soms is iets moois gewoon mooi, ook al is het raar. En soms is 'raar' iets wat iemand nodig heeft om de dag een beetje door te komen.